

paa, som ikke findes omtalt i disse Motiver, og det er, hvad der passerede i Englands Historie i 1883. Sir William Harcourt havde modtaget et Andragende — jeg ved ikke, om han var Indenrigsminister eller Justitsminister, men han havde altsaa som Minister med disse Sager at gøre —, som han nægtede at fremme, et Andragende om Indførelse af Pryglestraf for Vold uden Røveriforbrydelse, det er nemlig kun Røveri, forbundet med Vold, Englænderne piske for, men det var altsaa et lignende Forslag som det, vi have for her, om almindelig Vold. Han nægtede altsaa at fremme et saadant Forslag, idet han støttede sig paa den officielle engelske Statistik og paa de af den nuværende Videnskab opnaaede Resultater.

Hvis den højtærede Minister efter dette atter kan overbevise Tinget om, at Garrotterbiller i England har sat en Stopper for Garrotterforbrydelserne, vil jeg bede den højtærede Minister om at komme frem med saadanne Dokumenter, der maatte være tjenlige i saadan Hensigt, og eventuelt vil jeg forbeholde mig den til Besvarelse af samme og ny Oplysningers Fremskaffelse fornødne Anstand.

Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa Forhandlingerne angaaende denne Lov, jeg har kun begæret Ordet for at fremkomme med Berigtigelser vedrørende Garrotterne og vedrørende den højtærede Ministers Benægtelse af Rigtigheden af min Fremstilling desangaaende. Jeg skal ikke forlænge Debatten mere med at tale om det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem bebudede jo i Gaar, at han vilde fremkomme med Beviser for Rigtigheden af, hvad han havde sagt. Hvad var det saa for Beviser, det ærede Medlem fremkom med? Som en dygtig Sagfører havde han spredt sit Indlæg ud over mange forskellige Afdelinger, saa at det tog sig ud, som om det var et helt Regiment, men i Virkeligheden var der dog kun det eneste Faktum i det alt sammen, at en humanitær League havde udgivet et Stridsskrift, og naar man her i Salen ser den Lidenskab, hvortil Pryglestraffen kan opflamme ærede Medlemmer, kan man nok tænke sig, at der kan være Medlemmer af en eller anden Forening i England, som ogsaa have forset sig paa Pryglestraffen og udgivet Stridsskrifter af lidenskabelig Natur. Det, som vi hørte af Skriftet, tyder i den Retning. Saa meget er givet, at dette lille Flyveskrift var Kilden til den

gule Bog, det var Kilden til „Pryglestraffen“, udgivet af Medlemmer af dansk Kriminalistforenings Bestyrelse, hvoraf de fleste ere Doctores juris, det var endvidere Kilden til det Foredrag, der blev holdt af Dr. jur. Gram den 26. November 1903. Disse 3 Bevisligheder falde altsaa sammen til en og samme Ting, der er gentagen Gang efter Gang. Det ærede Medlem havde aabenbart selv en Mistanke om, at Motiverne til den norske Straffelov ogsaa byggede paa dette Flyveskrift, idet han fandt sig foranlediget til udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at Motiverne vare fra 1896, Flyveskriftet fra 1897, men han føjede dog forsigtig til, at der kunde jo være ældre Udgaver. Jeg ved ikke, om der paa Flyveskriftet skulde staa, hvilken Udgave det er, det ærede Medlem har citeret. (*Alfred Christensen*: Nej, det staa der ikke, det er nok 1ste Udgave!) Det er nok 10de eller 20de Oplag, thi naar man her i Salen og her i Landet hører Forhandlingerne om Pryglestraffen, faar man altid Argumenterne i 20 eller 30 Oplag, saa hvorfor skulde dette Stridsskrift netop være 1ste Oplag? Det er højest usandsynligt.

For øvrigt maa jeg i Parentes bemærke, at det ærede Medlem, efter at have talt om denne Straffelovsbetænkning, udtrykkelig oplyste, at de fleste engelske Dommere have udtalt, at Pryglestraffen har gavnet. Det vil jeg gerne have Lov til at understrege, ikke fordi jeg i og for sig lægger overdreven stor Vægt derpaa, men fordi jeg mener, at man ikke kan se helt bort fra Betydningen af en saadan Udtalelse fra Flertallet af Dommernes Side i et Land, hvor Pryglestraffen i mange Aar har været praktiseret og hvor den eksisterer den Dag i Dag. (*Alfred Christensen*: Den store Aschrott siger, at nu bruge de den ikke længere!) Det passer imidlertid ikke, jeg skal straks komme dertil.

Men dette saakaldte Bevis, som det ærede Medlem delte ud i 4 Portioner, indeholder i sig selv Beviset for, at det ikke er eller kan være rigtigt. Thi det følger af sig selv, at hvis det var rigtigt, at hele Garrotterbanden var fangen i November, dømt i December, og Rekorderen, efter at denne Rekord var sat, havde i Januar Maaned gratuleret Stor-Juryen til, at nu var Garrotteruvæsenet forbi, kunde Regeringen i England ikke i Juli Maaned et halvt Aar efter, at denne Gratulation havde fundet Sted, forelægge for Parlamentet og faa vedtaget en Garrotterlov, der